

Sözlerimden Bir Demet Devam Ediyor

– kul mehmet · 15 Haziran 2019

Sözlerimden Bir Demet Devam Ediyor Bakan gözlerin çoğunda eksik bir şey var göremediği için, insanlığı diken sanarak dikenleri alıp hem kendi hem de diğer insanların gönül'e ördüğünden dolayı idrak edemediği içindir çırpınması, yalana gerek yok göremedim demesi yeterlidir! Bir çay demle sen koksun, uzun zamandır yanımda yoksun, haydi gel de gönlüm neşene doysun. Gerçek olan adaleti bilmeyenler, yalanlarıyla son viraj olan ölüme, yani sondan önceki viraja girerken hayatın içindeki gerçeği ve söylemiş olduğu her şeyin yalan olduğu hakikatiyle yüzleşerek şoku yaşayacak Şok! Şok! Şok! Artık geriye dönüşte yok... Bir roman bir şiir olup gönüllere yazılacağıma, saklanarak kaçmanın yaşamının ne gereği var? Bir ömür boyu kış uykusuna yatmaya ne gerek var? Gülücüklerimizle uyanmak gönülleri güldürerek gülmek var iken, neden hala kış uykusuna uyanmamak üzere yatıyoruz? Eze eze öğrenemeyeceğimiz hiç bir şeyi! Birbirimizi severek gülmeyi öğreneceğiz, ezerek yok ederek bir şey öğrenilmez, kaybedilir ancak! İnciterek kırarak bir kazanç sağlayamayız, ancak kırarak kuruturuz, ellerimizde kuru odundan dal parçasından başka bir şey geçmez, kuru dal ve odunda ancak yakılır, vesselam. Sanki mutsuzluk savaşındaki piyonlarız, mutsuzluğu yıkan mutluluğu getiren şampiyonlar olabiliriz, bizi piyon gibi kullananları yıkarak izin vermeyerek... Her şeyin bir izi kalır yeryüzünde, rüzgârla yağın karla gelen sel ile silinse de, aşkın dudaklarda bıraktığı tat silinmez, bir ömür boyu dudakta gönülde kalır. Hasret gönülde derin yaralar açsa da bu tadın güzelliğiyle hasrette sabırla çekilir. İnsanlar gerçekten birbirini sevmiş olsaydı ne Mecnun çölde Leyla'sını arardı ne Ferhat Şirin için dağları delirken eli boş kalmaz birbirlerine kavuşurlardı! Gerisini de ilerisini de anlatmaya gerek yok... Ne çölde kalan Mecnunu Leyla'sı için feryadı duyuldu, ne Şirin için dağları delen Ferhat'ın ne kazmanın vuruşuyla feryat eden dağların Şirin şirin diyerek, bağrının yarılması feryadı duyuldu. Eğer Mecnunun çöldeki feryadı perişanlığı ve Ferhat'ın ve dağların delinirken feryadını duysalardı Mecnun gibi kurur, dağlar gibi parça parça parçalanırlardı. İnsan bu böyle duygusuz ve hissiz körlenmiş olunca her türlü zulmü kendinden başkasına, reva görüyor! Yalan, dilde çıkınca, akıldaki hakikati yanlış şekillendiren bir kafa karışıklığı fikir bulantısı ve görme hissetme kaybına neden olacak bir hitabet, doğruyu yanlış yapan bir söylem şeklidir.Mehmet Aluç